

kep on õõnes, sellest kukuvad kullatükid wälja, see on üks kõige uuem rahakott!

„Kuid aga kõige enne: Kes on seda kepi katki murdnud? Ja — kes?“

Need kepi tükid kui tükatide hunik oli ometegi „susi“ perenaese kõrwas seiswa wiljakaupleja jalge ees maas, aga tema ja ta õde wandusid tuliselt, et see neile üks puhas ime on, kes Matsi kepi oli katki teinud?

„Wahest nõbu, see joodik!“ arwas „susi“ perenaene, kus juures ta „Lupaka“ poole läht wälja sirutas, ja sinna juure ruttu ütles: „Kuid on selle üle nõuu pidada, kelle omaks see armas kuld peaks jääma? Mina mõtlen: kas meie ei peaks warsti ametlikufinnitajad Kiwi kutsuma?“

„Kuidugi!“

Sedagi uuitas ka nõuunik, päd nikutamise ja andis nõuu, ametliku finnitajad ühe wantriga ära tua.

Kui finnitaja hädaga sisseastunud, leidis ta warsti tarwilik olewad, need kullatükid üle lugeda.

„Sige! 300 tükatid peawad neid olema!“

„Sige!“ nii palju leidis ta eest, keda ametlik finnitaga oma tasku püstitis, ja seletas lühidelt ja kindlalt, „et tõstament ärasurnud Matsi“ nimise päale, mitte enne kui kolm tundi, enne matmist tohib ette loetud saada.“

Nõnda rääkis ta kawalaste naerdes ja läks siis sealt minema.

Ükskord wiimselt oli matuse hommik läes.

Wara olid juba kõik „tolu Matsi“ sugulased suure tупpa kokkufogunud.

Kell kahetja tuli ametnik, sellega ka kohalik kirikuõpetaja, bürgermeister ja mõned kodanikud.

Kõikide silmad ripusid ametniku mokade külgis, kes ühe ainsa wihase pilluga kokkufogunud sugulased ülewaatas ja walju häälega algas:

„Tänasel päawal kus mina oma wiimast tahtmist üleskirjutan, on minu, wõlgadest waba talu, ja selle juures olewad põllud, mets ja tiik; üleüldine hind 25,000 rubla. Päale selle, mitmes tagawarakašades 10,000